

Părinții mei nu sărbătoreau nici Crăciunul, nici Pesah-ul¹, nici Paștele, dar felul în care sărbătoreau Halloweenul compensa un milion de sărbători ignorate. Pentru maică-mea era vorba doar de costume și de însușirea unor personalități arhetipale alternative, bla-bla-bla. Taică-meu era chiar mai plictisitor când venea vorba de asta, delirând despre răsturnarea ierarhiilor puterii și copiii subjugăți trimiși în lume ca renegați pentru a cere tribut de la hegemonia triumfătoare a adulților. Mă îmbrăcau ca Simone de Beauvoir și-mi dădeau drumul pe holurile Ritz-ului din Paris ca să cer egalitate de gen la locul de muncă și batoane Hershey mari, dar singurul lucru pe care-l urmăreau era să-și demonstreze propria perspicacitate politică. Într-un an m-au îmbrăcat ca Martin Luther și toată lumea cu care m-am întâlnit m-a întrebat dacă eram Bella Abzug². Adulți, bleah!

În patul meu din nord, chihăiturile nu s-au mai auzit până am ajuns la *șaișpe aligatori* și mi-am încrucișat degetele lipicioase sub plapumă, sperând să am noroc. M-am gândit, pentru o clipă, să mă îmbrac ca Charles Darwin anul ăsta, dar nu am vrut să fiu nevoită să dau explicații pe fiecare prag provincial din cartierul ăsta vechi și plictisitor.

Am ajuns la *douășnouă de aligatori*. Am ajuns la *treișpatru de aligatori*.

Ușa dormitorului s-a deschis fără zgomot și o mână zbârcită s-a întins către mine direct din holul umbrît. O siluetă a început să se târască în cameră, deshidratată și scheletică, cu fața ca un craniu lacom pătat cu insecticid. În loc de lanțuri fantomatice, trăgea după ea o cataramă argintie. Cu o mână osoasă întinsă în față, îmi

---

1. Paștele evreiesc.

2. Avocată americană, activistă socială și feministă.

oferea un răhățel lung, întărit, de câine, cuibărit într-o chiflă de hotdog. Bețigașul de rahat era decorat cu o buclă aurie de muștar de Dijon. Vedeam în fiecare noapte monstrul ăsta sau o variantă a lui, dar în ultima vreme asta era o veste bună, întrucât însemna că în sfârșit reușeam să adorm. Gata cu număratul. Aveam un coșmar, dar adormisem. Asta însemna că și buni adormise.

Patul care cândva fusese al maică-mii era cald și moale. Buni schimbase așternuturile în ziua aia, iar cele noi miroseau a aer curat, fiindcă stătuseră o întreagă după-masă însorită pe sârma de rufe. Nu mă mai durea nimic.

Cadavrul bunicuțului Ben înota pe podea, cu pantalonii de gabardină în jurul gleznelor. Craniul rânjit a șuierat:

— Criminalo!

Și în timp ce se târa din ce în ce mai aproape, cadavrul lăsa în urmă o dâră de sânge.

Nu mă mai durea nimic.

La fel de repede ca un chihăit, m-a trăsnit: cartea cu *Beagle*-ul. N-o mai simțeam. Împunsătura ei dureroasă. Monstrul rânjit – bunicuțul meu mort – dispăruse și acum eram trează. Ieșind în grabă din așternuturi, am văzut că pe podea nu era sânge. Ușa era închisă. Mi-am băgat amândouă mâinile până la coate sub saltea și am pipăit în jur. N-am găsit nici o carte. M-am târât de-a lungul patului, căutând peste tot între saltea și somieră, dar tot n-am găsit nici o carte. Un coșmar mai cumplit decât cel mai rău coșmar al meu. Am îngenuncheat lângă pat și m-am rugat să fiu încă adormită, să fie doar un vis. Nu c-aș fi crezut în Dumnezeu pe-atunci, dar o văzusem pe maică-mea jucând rolul unei călugărițe pioase într-un film la un moment dat, iar personajul ei își petrecuse jumătate din

Libris.ro
Respectiv
timpul de filmare în genunchi, murmurând rugăciuni cu mâinile împreunate.

Când am văzut că asta nu funcționează, am ieșit pe vârfuri din cameră și am pornit-o pe hol, până la biblioteca din salon. În lumina chioară, am pipăit cu degetele cotor după cotor și am găsit-o: *Călătoria pe Beagle*. Făcea din nou cărțile să stea înghesuie una-n alta, ca prima dată când o descoperisem, arătând la fel, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Ca și cum fiecare lucru sângeros din ultimele săptămâni se petrecuse în vis. Poate de asta nu am reușit s-o scot din raft, pentru că nu voiam s-o deschid și să văd realitatea sângeroasă în formă de cârnăcior. Pentru că nici măcar nu voiam să mă gândesc că buni descoperise adevărul.

Am stat în salonul întunecos până când lumea s-a transformat în Halloween la miezul nopții, numărând: *șapte sute opt aligatori, șapte sute nouă Mississippi...*, mișcându-mi mâna în aer între mine și carte până când a-nceput să mă doară umărul. Mâna mea întinsă cum fusese mâna în putrefacție a bunicuțului. Degetele mele portocalii de la pop-corn; portocaliul părea roșu închis în întuneric.

Am numărat așa, fără să accept adevărul, până când cineva a rupt vraja. Buni a tușit. Sunetul groaznic atât de reconfortant a venit din dormitorul ei, dovada vieții și a morții, chihăituri peste chihăituri, așa de dese că m-am oprit din numărat. Am lăsat cartea acolo și m-am întors în pat.

21 DECEMBRIE, ORA 9:35 A.M. CST

Halloween

Postat de Madisonspencer@viațadapoi.iad

Tweeter drag,

Singurul lucru care face din toamnă o tragedie e că ne așteptăm ca vara să țină o veșnicie. Vara-i vară. Toamna-i toamnă. Nici bunicuțele nu țin o veșnicie. De Halloween, buni Minnie îmi pusese geamantanele pe patul din dormitor și făcuse bagaje de dimineață până seara. A doua zi, în noiembrie, o mașină urma să mă ia de-acolo și să mă ducă la Boston, pentru avionul de New York, pentru avionul de Cairo, pentru avionul de Tokyo, pentru tot restul vieții mele. În timp ce-mi împachetam hainele, mi-am dat seama că trăiam un veșnic drum către casă, din Mazatlán la Madrid la Miami, dar nu ajungeam niciodată.

Călcând și împăturind lenjeria de corp, buni îmi povestea:

— Când era de vârsta ta, maică-ta se scobea în nas și lipea mucii de dosul scaunului. Își rodea unghiile de la picioare, povestea. Maică-ta scria pe cărți, povestea...

Vara aia din nordul plictisitor fusese cea mai lungă perioadă pe care o petrecusem într-un singur loc. Într-un fel, mă întorsesem în timp și trăisem copilăria maică-mii. Acum știam de ce mama plecase de-aici în graba aia frenetică, în lumea largă, să se întâlnească cu toți oamenii posibili și să facă toate lucrurile greșit.

Libris
Respect pe... și cărți .RO

Învârtindu-mă pe lângă bagajele mele pe jumătate pline, am întrebat:

— *Unde scria?*

În timp ce îndesa înăuntru hainele mele proaspăt spălate, luate de pe sârmă, buni a repetat:

— Maică-ta scria pe cărți.

Creionul și Pixul Albastru. Ferigile și firele de cimbru și petalele de trandafir.

N-am întrebat, Tweeter drag, care fusese soarta cămășii mele de chembrică distruse de spermă.

Patterson zice să culeg flori...

Leonard vrea să culeg niște flori...

Astea toate fuseseră gândurile maică-mii și ale lui buni, când erau de vârsta mea. M-am uitat la buni la fel de atentă cum mă uitam în oglindă. Pentru că acolo era nasul meu, viitorul meu nas. Coapsele ei erau ale mele. Felul cum își apleca umerii în față când mergea era felul cum aveam să merg și eu într-o zi. Până și tusea ei, aspră și neîntreruptă, urma să fie o parte a moștenirii mele. Petele de ficat de pe mâinile ei aveau să presare cândva mâinile mele. Părea un lucru imposibil: să îmbătrânești. Mă speriau toate chestiile pe care trebuia să le fac ca să am riduri.

Buni nu m-a întrebat niciodată despre borcanul cu ceai care lipsea. Nu părea să-și dea seama că purtam a doua cea mai bună pereche de ochelari pe care-o aveam. Și că, dacă înainte nu mâncam nimic, acum înfulecam totul. În Toulouse, bucătarii zic că prima clătită e întotdeauna *pour le chat*. Pentru pisică. Prima clătită e întotdeauna plină de defecte, arsă sau ruptă, așa că i-o dau pisicii. M-am decis cumva că puteam face același lucru cu defectele lui buni. Cu cât gătea și cocea mai mult, cu atât mâncam mai mult. Puteam să-i iert păcatele mâncându-le. Și, dacă nu să le iert, măcar puteam să le car în jurul șoldurilor, ca pe propria povară.

Cu fiecare îmbucătură îmi înghițeam frica și îmbătrâneam. Și mă îngrășam. În fiecare îmbucătură îmi înghițeam vina groaznică.

Cartea cu *Beagle*-ul mă învățase despre ouăle de țestoasă, dar cartea cu *Biblia* mă învăța despre Iisus Cristos și Iisus părea să fie cel mai bun aliat pe care puteam să-l am în lupta cu părinții mei făcători-de-bine. Ce vară fusese aia. Mă făcusem cât un butoi... cât o buturugă... groaznică, de fapt. Începuse să-mi placă cititul. Și omorâsem un om. Îmi omorâsem bunicul. Și învățasem ce-nseamnă discreția.

Da, poate c-aveam unșpe ani și eram în secret o ucigașă de bunici, o snoabă pasiv-agresivă care ura nordul, dar am învățat ce-nseamnă *discreția*. În vara aia am învățat să fiu discretă și rezervată și răbdătoare: calități pe care părinții mei cândva-hipioți, cândva-punkiști, cândva-orice n-o să le aibă niciodată.

De Halloween n-am zis nimic când am văzut-o pe buni strecurându-se pe lângă mine pe vârfuri. Mă prefăceam că trag un pui de somn pe canapeaua din salon, când ea s-a strecurat până la bibliotecă și din zidul de cărți a scos una pe care n-o observasem niciodată. Ascunzând cartea în șorț, buni Minnie a dus-o în camera unde-mi făcea bagajul.

Dând dovadă de un autocontrol ieșit din comun, n-am mâncat coșulețul de pop-corn cu caramel portocaliu pe care îl pregătiserăm pentru musafirii din noaptea asta.

Când nu se uita, am tras cu ochiul în geamantan. Cartea era îngropată sub puloverele mele bine împăturite. *Persuasiune* de Jane Austen. O carte pe care urma s-o ador pentru tot restul scurtei mele vieți.

Când soarele a apus peste nordul plictisitor, un pâlț de monstruleți a început să mișune prin